

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος: Η σχέση με τον Θεό δεν πρέπει να περιορίζεται σε τυπολογικές καταστάσεις

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το Σάββατο 8 Μαρτίου, επί τη αναμνήσει του δια κολλύβων θαύματος του Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος, χοροστάτησε στην ακολουθία του Όρθρου και τέλεσε τη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό Αγίου Θεοδώρου του Τήρωνος Μουζακίου. Ο Άγιος Θεόδωρος ο Τήρων είναι ο πολιούχος της πόλεως του Μουζακίου.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου ανέδειξε σημαντικά πνευματικά και θεολογικά θέματα, εστιάζοντας στην παρουσία του Θεού στη ζωή των ανθρώπων και τη σημασία της πνευματικής αναγέννησης. Ο Σεβασμιώτατος άρχισε την ομιλία του αναφερόμενος στη μνήμη του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου, η οποία

προσφέρει πνευματική καθοδήγηση και έμπνευση στους πιστούς. Υπογράμμισε ότι η μνήμη του Αγίου μας καλεί να αναλογιστούμε την παρουσία του Θεού, ο οποίος επεμβαίνει όταν το απαιτούν οι περιστάσεις, προσφέροντας στήριξη, ιδιαίτερα σε δύσκολες στιγμές.

Ένα χαρακτηριστικό περιστατικό είναι η καθοδήγηση του Αγίου Θεοδώρου προς τον Επίσκοπο των Ευχαΐτων, όπου αποκάλυψε την ύπαρξη μιας παγίδας που είχε στήσει ο αυτοκράτορας, ραντίζοντας τις τροφές των χριστιανών με αίματα θυσιών ειδωλολατρών. Αυτή η παρέμβαση δείχνει τη δύναμη του Θεού και την προστασία που προσφέρει στους πιστούς, ανεξαρτήτως των προθέσεων των ανθρώπων. Τόνισε ότι οι χριστιανοί, είτε καταναλώνουν αυτές τις τροφές είτε όχι, δεν θα υποστούν βλάβη, εφόσον πιστεύουν με όλη τους την ψυχή στον Χριστό. Αυτή η πίστη είναι ιδιαίτερα σημαντική σε περιόδους διωγμού και αβεβαιότητας.

Στην ομιλία του, οι Ευαγγελιστές αναφέρονται σε σχέση με τη διδασκαλία και τις

πράξεις του Ιησού Χριστού. «Μας περιγράφουν μία πολύ όμορφη καθημερινή συνήθεια», αναφέρει, περιγράφοντας τη σκηνή όπου οι μαθητές του Χριστού, πεινασμένοι, έκοβαν σιτάρι την ημέρα του Σαββάτου. «Οι μαθητές έκοβαν από τα συρτάρια, έπαιρναν τον καρπό, τον έτριβαν στα χέρια τους και έτρωγαν το σιτάρι», τονίζοντας την απλότητα και την ανθρώπινη φύση τους.

Αυτή η πράξη, σύμφωνα με το Δευτερονόμιο, απαγορεύεται την ημέρα του Σαββάτου, αλλά ο Χριστός, απευθυνόμενος στους γραμματείς και τους Φαρισαίους, τους ρωτά:

«Πρέπει να αγαθοποιούμε ή να κακοποιούμε; Πρέπει να σώσουμε ψυχές ανθρώπων ή να χάνονται;». Αυτή η ερώτηση αναδεικνύει την ουσία της πίστης, που είναι η αγάπη και η φροντίδα για τον συνάνθρωπο, δείχνοντας την ανάγκη για πνευματική ελευθερία και κατανόηση της αληθινής φύσης του νόμου.

Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε ότι οι Ευαγγελιστές, όπως ο Μάρκος, καταγράφουν αυτή την καθημερινή συνήθεια, τονίζοντας την ανάγκη για κατανόηση της ουσίας πίσω από τους νόμους και τις παραδόσεις. Υπογράμμισε ότι η πίστη και η σχέση με τον Θεό δεν πρέπει να περιορίζονται σε τυπολογικές καταστάσεις, αλλά να είναι ζωντανές και ενεργές, προσφέροντας αγάπη και στήριξη στους άλλους.

Ανέλυσε τη σημασία της Κυριακής, την οποία θεωρεί ως την “όγδοη ημέρα” της Εκκλησίας, υπογραμμίζοντας ότι η Ανάσταση του Χριστού καταλύει το Σάββατο και προσφέρει στους πιστούς την αιωνιότητα και την ελπίδα της σωτηρίας. Αυτή η ημέρα είναι μια ευκαιρία για πνευματική ανανέωση και επανατοποθέτηση της σκέψης και της διάθεσης των πιστών.

Ο Σεβασμιώτατος προέτρεψε τους πιστούς να ξεπεράσουν τον εγωισμό και τη φιλαυτία τους, να αποδεσμευτούν από τυπολογικές καταστάσεις και υποκριτικές

διαθέσεις, καλλιεργώντας μια αληθινή σχέση αγάπης και αλληλεγγύης. Επισημάνε ότι η πνευματική ζωή δεν πρέπει να περιορίζεται σε τυπικές διαδικασίες, αλλά να είναι ζωντανή και ενεργή, προσφέροντας στήριξη στους άλλους.

Αναφέρθηκε επίσης σε παραδείγματα από τη ζωή του Χριστού, όπως η θεραπεία του ανθρώπου με το ξηραμένο χέρι, για να δείξει ότι η ουσία της πίστης είναι η αγάπη και η φροντίδα για τον συνάνθρωπο, και όχι η τυπολατρία.

Κλείνοντας, ευχήθηκε η Χάρις του Θεού να καθοδηγεί και να ενισχύει όλους τους πιστούς, ώστε ο αγώνας της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής να είναι αποτελεσματικός και καρποφόρος, με ιδιαίτερες ευχές στους εορτάζοντες και τις εορτάζουσες.

Στη συνέχεια, προέστη της λιτάνευσης της ιεράς εικόνας του Αγίου την οποία μετέφεραν σπουδαστές της Σχολής Αστυφυλάκων Μουζακίου, συνοδεία του

χους της φιλαρμονικής του
του Δήμου Μουζακίου, αλλά
όνας μέσα στην πόλη για να
οδώρων.

